

Prelatens brev (januar 2008)

I disse linjene minner biskop Javier Echevarría om at de kristne – med stor respekt for alles frihet – bør føre sin tro videre ved sitt eksempel og sine ord.

28.01.2008

Mine kjære: måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

Helt siden 25. desember taler alt til oss om Kristi fødsel, Faderens evige Ord, som ble menneske, født av

Jomfru Maria for å frelse oss. I land med kristen tradisjon uttrykker folkefromheten på mange forskjellige måter glede over dette forunderlige mysterium. Mange menn og kvinner av god vilje, også ikke-kristne, deler katolikkenes ideal om fred, rettferdighet og solidaritet, som denne høytid fremkaller. Dette utgjør nok et bevis på hvordan Kristi budskap finner gjenklang i menneskehetens dypeste lengsel.

At denne lengselen vekkes har sin betydning, fremfor alt i tider som i dag, som kjennetegnes av fravær av fred i mange land og i mange samvittigheter. Men julens budskap er først og fremst nettopp den hendelsen vi feirer. Den hellige Far minnet om dette et par dager før høytiden: *Lyset som opplyser våre liv åpenbarte seg for verden i Betlehem. Veien som leder til vår menneskelighets fylde ble åpenbart for oss. Hvis man ikke erkjenner at Gud*

ble menneske, hva betyr det da å feire jul? Feiringen tømmes for sitt innhold. Vi kristne fremfor alle bør med en dyp og oppriktig overbevisning på nytt fremheve sannheten om Kristi fødsel og vitne for alle om hva denne ufattelige gave innebærer, den er en rikdom ikke bare for oss, men for alle mennesker.[1]

Julen får oss nok en gang til å bli konfrontert med hvor mye det haster å hjelpe Kristus med å dele ut forløsningens frukter. Hyrdene i Betlehem er et godt eksempel på dette: etter at de hadde skyndet seg til grotten, der de fant Maria og Josef og det nyfødte barnet som lå i krybben, vendte de tilbake til sitt vanlige arbeid fulle av glede. De vendte tilbake fornyet i sinn og priste og lovet Gud for det de hadde fått høre og se. De fortalte ivrig om denne gode nyheten for sine slektninger og naboer, slik at alle som hørte det var forbauset over det hyrdene sa.[2] Og

dette til tross for at de sannsynligvis var (som tilfellet også er i dag), reserverte, lite snakkesalige personer.

Når man opplever en stor glede, føler man et ønske om å fortelle om den til de personer man omgås. Dette gjelder desto mer når det dreier seg om det overnaturlige livet, som Jesus har brakt til jorden. Dette er en lykke som kan ikke skjules, ettersom det kristne kall, av sitt vesen, fører med seg behovet for å virke apostolisk. Gleden over å ha blitt frelst av Gud får ikke utelukkende plass i hjertet. **Den hellige Augustin sier at den som har lykket i å omvende et menneske kan være sikker på sin frelse. Tenk da hva det innebærer å få andre mennesker til å slå følge på Guds vei og gi seg selv hen! Det er noe fantastisk (...) for det gode tenderer av egen karft til å spre seg. Hvis jeg nyter noe godt, vil jeg**

nødvendigvis ha et virksomt ønske om at andre skal få del i den samme lykken! [3]

Til tross for dette har misforståelsen om at det ikke er passende å snakke med andre mennesker om ens egne religiøse overbevisninger slått rot mange steder. De sier at det innebærer å gå inn i andres privatliv og angripe deres integritet. Vi må tilbakevise en slik holdning, og selv alltid være klar til å gi beskjed om vårt kristne kalls håp, [4] med oppriktig vilje om at frelsens glade budskap gir gjensvar i våre slektningers, venners og bekjentes ører.

Vi skal ikke nøye oss med vårt eksempels vitnesbyrd, fordi eksemplet alene ikke er nok, selv om det er uunnværlig. Vi kan minne om Herrens bebreidelse til dem som ikke advarte folket om farene ved å tilbe fremmede guder: *Alle er lik målløse*

hunder, som ikke er istand til å gjøre. De ligger der og drømmer, liker best å sove.[5]

Mine døtre og sønner, la oss være på vakt så vi ikke fortjener denne bebreidelsen fra Herren: vi ville da ikke lenger være *jordens salt og verdens lys*.[6] Og dette må ikke skje. Får du din apostoliske iver til å vokse som om det handlet om et overnaturlig instinkt? Hvordan er din bønn til Herren om at han i din munn legger passende ord for dine daglige samtaler, også i de yrkesrelaterte samtalene og i fritiden? Det er viktig å snakke med menn og kvinner om Guds nedstigning som ble åpenbart i Guds Sønnns ankomst til verden og om hvordan Herren forventer at vi bidrar til å forkynne hans budskap om kjærlighet, liv og fred.

For noen uker siden ga Troskongregasjonen ut en

Læremessig bemerkning om noen aspekter ved evangeliseringen, som Benedikt XVI anbefaler at alle troende setter seg inn i.^[7] Dette dokumentet minner blant annet om at ”det ikke er utilbørlig påtrengende når man på en hederlig måte veileder en persons fornuft og vilje til møte med Kristus og hans evangelium, men det er en tjeneste som kan gjøre relasjonen mellom mennesker mer fruktbar.”^[8] Og til og med: ”Den virksomhet der mennesket formidler til andre mennesker hendelser og sannheter som er viktige fra en religiøs synsvinkel, samt fremmer en god mottakelse av dette, står ikke bare i dyp samklang med hvordan prosessen for menneskelig dialog, forkynnelse og læring er, men tilsvarende også en annen viktig antropologisk virkelighet: det hører til mennesket å ville få andre til å få del i det gode man selv har.”^[9]

I dette, som i alt annet, respekterer vi ikke bare andres integritet og frihet, men vi forsvarer dem. Vi utelukker all form for vold. Vi har et levende minne om den hellige Josemarías forbilde og lære, han som sa: **Jeg har alltid forsvart samvittighetenes frihet. Jeg forstår meg ikke på vold. Etter min mening kan vold verken overbevise eller seire.**[10]

Jeg kommer til å tenke på hvordan vår Fader understreket dette.

Kanskje gjorde han det oftere når det begynte å spre seg en oppfatning i visse miljøer om at det ikke er nødvendig å snakke om vår tro med andre mennesker; at ens eget eksempel er nok. Den hellige Josemaría reagerte med apostolisk styrke mot denne holdningen, noe som kunne ha lammet Kirkens misjonsiver. Han sa konkret: **Det er nødvendig at mine barn søker anledninger til å snakke, til å meddele disse undre som Herren**

har betrodd oss. Nærvær alene er ikke nok når det gjelder å arbeide på en kristen måte.[11]

Da Andre Vatikankonsil nærmet seg slutten, oppmuntret vår grunnlegger oss alle til å sette dette store kirkemøtets store lærdommer ut i praksis. Han innbød oss til først og fremst å minne mennesker offentlig og privat om det allmenne kall til hellighet og apostolat som konsilet forkynte med kraft. Han oppfordret oss til å opprettholde en utholdende apostolisk samtale med alle – katolikker og ikke-katolikker, kristne og ikke-kristne – grunnlagt på sannhet og kjærlighet. Slik levde han selv helt til enden. Jeg husker hvordan han utnyttet alle muligheter til å tjene mennesker på denne måten.

På denne tiden sa man ofte at det var bedre å ikke forklare den kristne tro for andre. Noen mente til og med at

dialog var en slags samtale der det var nødvendig å sette til side Kirkens sannheter, som om en hvilken som helst mening om Gud eller de åpenbarte sannheter var like gyldige og ekte. I disse omstendighetene kommenterte den hellige Josemaría med utgangspunkt i evangeliet de mange eksempler på hvordan Jesus Kristus forkynnte for eller samtalte med sine samtidige. Han likte å påpeke at kristne til alle tider har fulgt Mesterens forbilde og opptrådt på samme måte. **For å forkynne evangeliet førte de først tolv givende samtaler med alle de mennesker de møtte eller oppsøkte på sine reiser og når de vandret omkring. Det ville ikke vært noen Kirke hvis apostlene ikke hadde ført denne overnatulige dialogen med alle disse menneskene. Det kristne apostolat er nemlig kun dette: *ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi* (Rom 10, 17), ettersom troen bygger på**

forkynnelsen og forkynnelsen bygger på Kristi ord.[12]

I sin siste encyklika om det kristne håp utlegger paven skarpsindig denne lære. Med utgangspunktet at iver etter hellighet ikke er noe man kan overføre – ingen kan erstatte oss i vårt personlige gjensvar til nåden – forklarer Benedikt XVI: *Forholdet til Jesus er et forhold til Den som ga sitt eget liv for å frelse oss alle (jf 1 Tim 2,6). Å ha fellesskap med Jesus Kristus får oss til å delta i hans "være til for alle" og får dette til å bli vår måte å være på. Det forplikter oss til å være til for de andres skyld.*[13] Her finner vi årsaken som gjør det nødvendig å fortelle om frelsens glade budskap til andre. **Vårt kall til å være Guds barn midt i verden krever at vi ikke utelukkende søker vår personlige hellighet, men at vi skal gi oss ut på alle verdens stier for å gjøre dem til veier som, over alle hindre, leder menneskene til**

Herren.^[14] Det står fullstendig sikkert fast for oss at Herren vil at vi øker vårt personlige apostolat ved vennskap og fortrolig samtale, ettersom det finnes iboende i det kall vi har tatt imot. Dette apostolat er et kjennetegn for de kristne som ved sitt guddommelige kall lever midt i verden og spesielt dem som får sin åndelige næring fra Opus Dei.

Denne måned er det syttifem år siden den hellige Josemaría ga en avgjørende impuls til det apostoliske arbeidet for ungdom, noe han hadde arbeidet med fra Opus Dei ble grunnlagt. Det var faktisk lørdag 21. januar 1933 at vår Fader for første gang samlet en liten gruppe ungdommer for å holde et foredrag om kristen undervisning for dem.

Hvilket overnaturlig utsyn, hvilke forhåpninger og hvilken hengivenhet hadde ikke vår grunnlegger da han startet denne aktiviteten! Likevel –

som han ofte fortalte – kom det bare tre ungdommer til denne første sirkelen, selv om han tidligere hadde snakket med ni eller ti. Den hellige Josemaría mistet ikke motet. Han stolte på Jomfruens og den hellige Josefs forbønn og betrodde dette arbeidet på nytt til den hellige erkeengel Rafael og den hellige apostel Johannes. Full av tro velsignet han disse første med det aller helligste sakrament. La oss langsomt betrakte hans ord: **Da foredraget var ferdig, gikk jeg til kapellet med disse ungdommene. Jeg tok Herren i sakramentet i monstransen, hevet den, velsignet disse tre..., og jeg så tre hundre, tre hundre tusen, tretti millioner, tre hundre millioner..., hvite, svarte, gule, med alle slags hudfarger, med alle slags kombinasjoner som den menneskelige kjærligheten kan frembringe. Likevel kom jeg til kort, siden det har blitt en virkelighet (...) Jeg kom til kort,**

fordi Herren har vært meget mer sjenerøs.[15]

Dagen etter, søndag 22. januar, var det første katekeseundervisning – et uunnværlig middel i det apostoliske arbeidet med ungdommer, men også med andre mennesker – dit kom noen av de ungdommene som vår Fader hadde kontakt med. De dro til en skole utenfor Madrid, i området Los Pinos, der en mengde barn ventet. Formasjonskurs og katekese, besøk til fattige og syke, som vår grunnlegger hadde holdt på med i lang tid, har vært og kommer alltid til å være et solid grunnlag for dette apostolatet, som, med vår Faders ord, er **vår øyesten.**

Vekten av og gleden ved å få dette apostolat til å vokse faller naturligvis fremst på prelaturets unge medlemmer og på dem som spesielt har blitt betrodd dette oppdraget. Mine døtre og sønner, tenk på

Herrens tiltro til dere, han som i deres hender vil betro så mange ungdommer, som oppriktig søker en dypere mening med sitt liv, slik at dere kan forme dem som en kunstner former leire. Forbered sirkler og foredrag for den kristne undervisningen godt. Be Den hellige ånd om å legge en kraft i deres munn som er engasjerende, og sett beslutsomt i gang med å snakke med deres venner og starte en apostolisk dialog som leder dem frem til Kristus *suaviter et fortiter*,^[16] mildt og kraftfullt.

Det er svært rørende å se hvor sterkt Benedikt XVI understreker at man trenger å innby ungdommer til å være sjenerøse, nærme seg Herren mer, følge Ham. La oss hviske dette til mange og stole på Den hellige ånds virke og på evnen til å hengi seg til høye idealer, noe som alltid er en egenskap hos ungdommer, selv om

den iblant ser ut til å halvsove i deres hjerter.

La oss vende oss tillitsfullt til den hellige Rafael og den hellige Johannes, skytshelgener for dette arbeidet, og også til den hellige Josemaría, som startet dette arbeidet for så mange år siden. Ha i bakhodet at dere – vi – på denne måten forbereder Kirkens fremtid, samfunnets kristne fremtid.

Med all kjærlighet velsignes dere av
deres Fader

+ Javier

Roma, 1. januar 2008

[1] Benedikt XVI, Tale ved
generalaudiensen 19/12 2007.

[2] Jf Lk 2, 16-20.

[3] Den hellige Josemaria,
Nedtegnelser fra et samvær, 29/12
1959.

[4] Jf 1 Pet 3, 15.

[5] Jes 56, 10.

[6] Mt 5, 13-14.

[7] Jf Benedikt XVI, Tale ved
generalaudiensen, 19/12 2007.

[8] Troskongregasjonen, *Læremessig
betrakning om noen aspekter ved
evangeliseringen*, 3/12 2007, nr. 5.

[9] *Ibid.*, nr. 7.

[10] Den hellige Josemaría,
Conversaciones, nr. 44.

[11] Den hellige Josemaría,
Nedtegnelser fra et samvær, 25/8
1968.

[12] Den hellige Josemaría, Brev
24/10 1965, nr. 13.

[13] Benedikt XVI, Encyklika *Spe Salvi*, 30/11 2007, nr. 28.

[14] Den hellige Josemaría, *Christ Is Passing By*, nr, 120.

[15] Den hellige Josemaría, Nedtegnelser fra et samvær, 19/2 1975.

[16] Jf. Vis 8, 1 (Vg).

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
prelatens-brev-januar-2008/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/prelatens-brev-januar-2008/)
(06.08.2025)